

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בְּרֵאשִׁית

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים
כרך כ"ז - חלק כ"א

קונטרס 801

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

38. ללמוד אידרות בשבת

👉 בגימטריא (1435) כמנין 👈

ישראל יגאלו בזכות אבות

[לימוד האדרא בשבת מעורר זכות אבות ומחיש הגאולה].

39. ללמוד האידרות בשבת

👉 בגימטריא (1440) כמנין 👈

שלום שלום לרחוק ולקרוב

[לימוד האדרות בשבת מחזיר את ישראל בתשובה ומרבה שלום] [וידוע דברי רבי ישראל מסלנט ז"ע כשיהודי מתחזק כאן, גם יהודי בקצה העולם חוזר בתשובה].

תגידו שלום על ישראל

[תלמדו את האדרות בשבת, כמו שסיפר הרב הצדיק המקובל הר"ר בניהו שמואלי שליט"א (ראש ישיבת נהר שלום) מפי מו"ר ועט"ר זקן המקבלים המקובל האלקי כמהר"ר יצחק כדורי זללה"ה ששמע מפי המקובל האלקי ח"ר סלמאן אליהו זצ"ל שהיה קורא כל ה"אדרא רבא" בכל שבת קודש, ושאל אותו מפני מה עושה כן והשיב לו שכל "עץ חיים" לרבנו האריז"ל מקורו ב"אדרא רבא" וברגע שאני קורא ה"אדרא רבא" הוא כמו שאני חוזר על כל הספר הנורא "עץ חיים" לרבנו האריז"ל, זיע"א, ובגלל זה תביאו ברכה ושלום על ישראל].

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אות מ'

40. מאורות הזוהר

👉 בגימטריא (876) כמנין 👈

תיבת נוח

[זהו התיבת נח של עם ישראל]

מין עובדיה יוסף שיחיה

[זכות מין שליט"א שבזכות עמלו בתורה בלי הפסק, וכל תורת הסוד שגור על לשונו [ונודע מבזמן רבנותו בקהיר על ידי הבנים והנכדים של אחד הרבנים החשובים מקהילת "אהבה ואחווה" (בשנים תש"ז - תש"י) שהיה שוקד ומתמיד בלימוד הזוהר הקדוש ותורת הסוד, לבד משקידתו על כל חלקי פרד"ס התורה - ופעם אמר דרשה בישיבת המקובלים וכולם התפעלו לראות איך שכל העץ חיים שגור על לשונו בעל פה], מגן על הדור כולו, ולאורו נלך לקבל פני משיח צדקינו בב"א].

41. מלמדים עם נערים לומדים זוהר

👉 בגימטריא (992) כמנין 👈

עול מלכות שמים

[בלימוד הזוהר נקבל עול מלכות שמים וזוכים ליראת שמים אמיתית].

רפא חולי עמו ישראל

[בלימוד הזוהר ממשיך רפואות לכל עם ישראל].

בתורה ואמר (הברים) שמע ישראל אל אלקינו ה' אחד, לקשר את כל קשרי האמונה.

בא וראה, כל המאריך באחד, מאריכים לו ימיו ושנותיו. מה הטעם? משום שהוא המקום שכל הימים והשנים של העולם תלויים בו, בסוד אותן הדרגות שרמוזות באחד, והם עשרה, וכלם אחד, והתעוררו בו החברים ואמרו בדל"ת, ויפה, משום שהמקום הזה הוא של דל"ת, ואין לה אור משלה, וצריך אדם להאריך בה ולהמשיך לה ברכות מאותם ששת הצדדים, ששת הבנים העליונים על ידי הצדיק. ואותם ששת הצדדים רמוזים בח' בסוד של שמונה.

ששת אלו ושנים למעלה, חכמה ובינה האבא והאמא להוסיף ולהכילם למעלה ולתת להם ברכות מאבא ואמא העליונה, שהרי אין שורה הטוב של העתיק אלא במקום שלם, במקום שנמצאים זכר ונקבה. זהו שכתוב (שיר) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו', ביום חתנתו וגו'. ביום חתנתו ודקא. ועל פן אמרו, ובלבד שלא יחטף בחי"ת, אלא צריך להמשיך ברכות מהמקום העליון של הכל, ולהריק לאותם ששת הבנים, ואחר כך לפת הזו, שאין לה ירשה בבית אביה ואמה אלא הבן הזה. ומכאן למדנו שבן יורש את האבא והאמא, והפת לא. אלא שיש לה מזונות מן הבן, אלא צריך להאריך בדל"ת הזו. ושם אמרים, כמה צריך אדם להאריך בה? כשעור שימליך אותה למעלה ולמטה ולארבע זוויות העולם. הסוד של ששת הצדדים העליונים, שכלם אותם ימים ושנים עליונים מוסרים

ישראל יי אלהינו יי אחד. לקשרא כולהו קשרין דמהימנותא.

הא חזי, כל המאריך באחד מאריכין לו ימיו ושנותיו. מאי טעמא בגין דאיהו אתר דכל יומין ושנין דעלמא ביה תליין ברזא דאינון דרגין דרמיזין באחד ואינון עשרה וכלהו חד ואתערו ביה חבריאי ואמרו בדל"ת ושיפיר. בגין דהאי אתרא דדל"ת היא ולית לה נהורא מדיליה. ובעי בר נש לארכא בה ולאמשכא לה ברכאן מאינון שית סטרין שית בגין עלאין על ידי דצדיק ואינון שית סטרין רמיזין בח' ברזא דתמנייא.

שית אלין ותרין לעילא חכמה ובינה אבא ואימא לאוספא ולאכללא להו לעילא, ולמיהב להו ברכאן מאבא ואימא עלאה. דהא לא שרייא טיבו דעתיקא אלא באתר דשלם, באתר דאשתפח דכר ונוקבא. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו' ביום חתונתו וגו'. ביום חתונתו דייקא. ועל דא אמרו ובלבד שלא יחטוף בחי"ת אלא בעי לאמשכא ברכאן מאתר עלאה דכולא. ולארכא באינון שית בגין. לבתר דהאי פת דלית לה אחסנא בבית אבוה ואימא אלא האי ברא. ומכאן אוליפנא דברא ירית לאבא ולאימא וברתא לא, אלא דאית לה מזוני מן ברא אלא בעי לארכא בהאי דל"ת.

ותמן אמרי כמה בעי בר נש לארכא בה, כשיעורא דימליך יתה לעילא ולתתא ולארבע זווין דעלמא, רזא דשית סטרין עלאין דכלהו יתחברון עמה ולא יתפרשון לעלמין. וכד בר נש מאריך בהאי כל אינון יתחברו עמה ולא יפרדו לעולמים, וכשאדם מאריך בנה, כל

בְּרָכוֹת עַל רֵאשׁוֹ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא לוֹ (ישעיה מ"ט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

בֹּא וּרְאֵה, כָּל־הַתּוֹרָה רְמוּזִים בְּפִסְוִק הַזֶּה, וְהַפְּלֵל שֶׁל כָּל אוֹתָם אֲמִירוֹת שֶׁבָּהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם, בְּאֶחָד רְמוּזִים. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (איוב א"ב ב) וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי יִשְׁכַּנּוּ וּנְפִשׁוּ אוֹתָהּ וַיַּעַשׂ, וּבָהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם. וְעַל זֶה שְׁנִינּוּ, בְּעֶשְׂרֵה מְאֻמְרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם וְכוּ', וּבִאֲרַנּוּ שֶׁכֵּלֶם עֲשֶׂרָה, וְכֵלֶם כְּלוּלִים בְּפִסְוִק הַרְאשׁוֹן שֶׁבַּתּוֹרָה.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, רֵאשִׁי תְּבוֹת אֶהוּ"ה, שָׁבוּ נִבְרָאוּ שְׁמַיִם וָאָרֶץ. א"ה בּוֹ נִבְרָאוּ הַשָּׁמַיִם, ו"ה בּוֹ נִבְרָאֵה הָאָרֶץ וְכֹל מֵה שֵׁישׁ בָּהּ, וְהוּא נִמֵּן תְּשׁוּקָה בְּכֹל הָאֵילָנוֹת וְהַעֲשָׂבִים שֶׁבָּאָרֶץ. וְהוּא מֵה שְׂאֲמְרוּ אֵין לָךְ עֵשֶׂב וְעֵשֶׂב מִלְּמַטָּה שְׂאֵין עֲלָיו מִלְּאָף מִלְּמַעְלָה שֶׁמְכַּה אוֹתוֹ וַאֲמַר לוֹ גְּדֹל, שְׂנֵאמַר (איוב ל"ח) הַיַּדְעֶת חֻקּוֹת שָׁמַיִם אִם תִּשִּׂים מִשְׁטְרוֹ בָּאָרֶץ. בֹּא וּרְאֵה, כְּתוּב (בראשית א' ה) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם, וְכְתוּב (שם ב) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, שֶׁכְּשֶׁמְאִיר הָאוֹר הַזֶּה שֶׁלְּמַטָּה, מְאִיר מִהַפֶּת שְׁנֵתָן לוֹ מִהַטּוֹב שֶׁלְּמַעְלָה.

וּמִשׁוּם כֵּךְ מִנֵּן יְמוֹת הַחֲמֵה שְׁלֹשׁ מְאוֹת שָׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה, אַרְבַּעִים וְתִשְׁעָה שְׁבוּעוֹת מֵהֶם כְּנִגְדַּת הַדְּרָגָה הַזֹּאת שֶׁל צְדִיק שֶׁנִּקְרָא טוֹב, וְהֵיא שְׁבִיעִי, וַיִּזְנֶן מִמֶּנָּה הַשֵּׁשֶׁשׁ הַזֶּה שֶׁלְּמַטָּה שֶׁכַּעַת שְׁבוּעוֹת שְׁבַע פְּעֻמִּים, כְּנִגְדַּת שְׁבַעֵה שְׁבוּעוֹת שְׁבַע פְּעֻמִּים שֶׁהוּא יִזְנֶן מֵהָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁנִּקְרָאת יוֹבֵל, וְכְנִגְדַּת שְׁנֵי הַיּוֹבֵל שֶׁלְּמַטָּה.

נִשְׂאָרוֹ מִשְׁלֹשׁ מְאוֹת שָׁשִׁים

יוֹמִין וּשְׁנַיִן עֲלָאִין מוֹסְרִין בְּרֵכָאָן עַל רֵישִׁיהּ וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְרִי לִיהּ (ישעיה מ"ט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

הָא חֲזִי כְּלָלָא דְאוּרִייתָא בְּהָאִי קְרָא רְמִיזוּן וְכְלָלָא דְכָל אֵינוֹן אֲמִירָן דְאַתְבְּרִי בְּהוֹן עֲלֵמָא בְּאֶחָד רְמִיזוּן הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (איוב כ"ג) וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי יִשְׁכַּנּוּ וּנְפִשׁוּ אוֹתָהּ וַיַּעַשׂ. וּבְהוֹן אֶתְבְּרִי עֲלֵמָא וְעַל דָּא תְּנִינָן בְּעֶשְׂרֵה מְאֻמְרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם וְכוּ' וַאֲוִקִימָנָא דְכוּלְּהוּ עֲשֶׂרָה וְכֵלְהוּ כְּלִילָן בְּקָרָא קְדִמָּא דְאוּרִייתָא :

(דף ע"ב א')

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, רֵאשִׁי תְּבוֹת אֶהוּ"ה, בִּיה אֶתְבְּרִיאֵו שְׂמִיא וְאַרְעָא. א"ה, בִּיה אֶתְבְּרִיאֵו שְׂמִיא. ו"ה, בִּיה אֶתְבְּרִיאֵת אַרְעָא, וְכֹל מֵה דְאִית בָּהּ. וְהוּא יְהִיב תִּיאֻבְתָּא בְּכֹל אֵילָנִין וְעֵשְׂבִין דִּי בְּאַרְעָא. וְהוּא מֵה דְאַמְרוּ, אֵין לָךְ עֵשֶׂב וְעֵשֶׂב מִלְּמַטָּה שְׂאֵין עֲלָיו מִלְּאָף מִלְּמַעְלָה שֶׁמְכַּה אוֹתוֹ וַאֲמַר לוֹ גְּדֹל. שְׂנֵאמַר (איוב לח א') הַיַּדְעֶת חֻקּוֹת שָׁמַיִם אִם תִּשִּׂים מִשְׁטְרוֹ בָּאָרֶץ.

הָא חֲזִי, כְּתִיב וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם, וְכְתִיב וַיִּקְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, דְּהֵאִי אוֹר דְּלִתְתָּא, כִּד נְהִיר, נְהִיר מַחִילָא דְאַתִּיהִיב לִיהּ מִטּוֹב דְּלַעֲלִיא.

וּבְנִין כְּךָ מִנֵּן יְמוֹת הַחֲמֵה שְׁלֹשׁ מְאוֹת וְחֲמִשָּׁה וְשָׁשִׁים, תִּשְׁעָה וְאַרְבַּעִין שְׁבוּעִין מִנְהוֹן, לְקַבִּיל הָאִי דְרָגָא דְצְדִיק, דְּאִיקְרִי טוֹב, וְאִיהִי שְׁבִיעִי, וַיִּנִּיק מִנִּיהּ הָאִי שֶׁמְשָׂא דְלִתְתָּא, שְׁבַע שְׁבוּעִין שְׁבַע זְמַנִּין, לְקַבִּיל שְׁבַע שְׁבוּעִין שְׁבַע זְמַנִּין, דְּאִיהוּ יִנִּיק מֵאִימָא עֲלִילָא, דְּאִיקְרִי יוֹבֵל. וְלִקְבֵּלָא שְׁנֵי יוֹבֵל דְּלִתְתָּא.

אֲשֶׁתְּאָרוֹ מִשְׁלֹשׁ מְאוֹת וְחֲמִשָּׁה וְשָׁשִׁים תְּרִין

וּחְמֹשֶׁה עֶשְׂרִים וּשְׁנַיִם יָמִים,
כַּנְגַד עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתֵיזוֹת שֶׁל
הַתּוֹרָה שֶׁהָעוֹלָם הַתּוֹחַתוֹן עוֹמֵד
עֲלֵיהֶם, שֶׁהָרִי הַצַּדִּיק שְׁלֹמְעֵלָה
נִקְרָא תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וּכְשֶׁנִּשְׁלַמוּ
אוֹתָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וּחְמֹשֶׁה
יָמִים, שְׁבַיִם שְׁנֵית לִקְבָל מִהַדְרָגָה
הַזֹּאת שֶׁל טוֹב, שֶׁהַדְרָגָה הַזֹּאת וְכָל
אוֹתָן שְׁבַע דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת, שְׁבַיִם
שְׁנֵית לִקְבָל מִן הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה.

וְהַדְרָגָה הַזֹּאת שֶׁל הַלְבָנָה שֶׁשׁוֹלֶטת
בְּלֵילָה, יוֹנֶקֶת מִהַדְרָגָה הַזֹּאת
שְׁנֵינְקֵרָאֵת (שְׁכִינָה תּוֹחַתוֹנָה שְׁיוֹנֶקֶת מֵאוֹתוֹ)
צַדִּיק, וּמְשׁוֹם שְׁאוֹתוֹ הַצַּדִּיק
מִמְלֵא אוֹתָהּ מֵאוֹתָם הַתּוֹפְנוֹקִים
הָעֲלִיוֹנִים וְיוֹנֵק מִמֶּנָּה, נִקְרָאֵת
לְבָנָה, שְׁכֵמוֹ שֶׁהַלְבָנָה הַתּוֹחַתוֹנָה
הַזֹּאת אֵין לָהּ אוֹר מַעֲצָמָה אֲלָא מֵהַ
שְׁנֵינְתָן לָהּ מִן הַשֶּׁמֶשׁ, כִּדְגַם אוֹתָהּ
הַדְרָגָה שְׁלֹמְעֵלָה.

וְהַדְרָגָה הַזֹּאת נִקְרָאֵת יָם הַחֲכָמָה
לְמַעְלָה, וְעוֹמְדִים שְׁנַיִם עֶשֶׂר
שְׁבַטִים עֲלִיוֹנִים קְדוֹשִׁים, שְׁלֹשֶׁה
לְצַפּוֹן, וּשְׁלֹשֶׁה לְדָרוֹם, וּשְׁלֹשֶׁה
לְמַעְרָב, וּשְׁלֹשֶׁה לְמִזְרָח, וְיָם
הַחֲכָמָה הַזֶּה עֲלֵיהֶם, וּכְנֻגְדָם
לְמַטָּה שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבַטִים
עוֹמְדִים סָבִיב הַמְזוֹבָח כְּמוֹ זֶה.
וּכְנֻגְד הַדְרָגָה הַזֹּאת עֶשֶׂה שְׁלֵמָה יָם
לְמַטָּה, עוֹמֵד עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר בְּקָר.
וְהַיָּם הַזֶּה שְׁלֹמְעֵלָה, מֵהַ טַעַם
נִקְרָא יָם? אֲלָא מְשׁוֹם אוֹתָהּ
דְּרָגָה שֶׁל צַדִּיק שְׁמִמְלֵאֵת אֶת
הַיָּם הַזֶּה נִקְרָא יָם, שְׁכַתּוֹב
(בְּרֵאשִׁית א, ה) וְיִקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר
יָוֶם, וְכַתּוֹב (תְּהִלִּים צו יא) אוֹר זָרַע

לְצַדִּיק, וְזֶה מְאִיר בְּסוֹד שֶׁל ו'ו'
שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, שְׁבוּ מִמְלֵא אֶת
הַיָּם הַזֶּה, שְׁנֵינְקֵרָא ה"א תּוֹחַתוֹנָה
הַאֲחֵרוֹנָה שְׁבַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ.

זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (קִהְלֵת א, ט) כָּל הַנְּחָלִים
הַלְכִים אֶל הַיָּם. כָּל - זֶה הַדְרָגָה
שֶׁל צַדִּיק, שְׁנֵינְקֵרָא כ"ל, מְשׁוֹם
שְׁכַל הַתּוֹפְנוֹקִים יוֹצְאִים מִמֶּנּוּ.

וְעֶשְׂרִין יוֹמִין, לִקְבָל תְּרִין וְעֶשְׂרִין אֲתוֹן
דְּאוֹרֵייתָא, דְּעֲלָמָא תַּתְּאָה אֲתִיקִים עֲלִייהוּ,
דְּהָא צַדִּיק דְּלַעֲלָא תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב אֵיתִיקְרִי.
וְכַד אֲשַׁתְּלִימוּ אֵינּוֹן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּחְמֹשֶׁה
וּשְׁשִׁים יוֹמִין, תְּיִיבִין תְּנַיִנוֹת לִקְבָלָא מֵהָא
דְּרָגָא דְּטוֹב, דְּהָא דְּרָגָא, וְכָל אֵינּוֹן שְׁבַע
דְּרָגִין עֲלִיאִין, תְּיִיבִין תְּנַיִנוֹת לִקְבָלָא מִן אֵימָא
עֲלָאָה.

וְהָא דְּרָגָא דְּעֶשְׂרִי דְּשִׁלְטָא בְּלִילָא, יִנְקָא
מֵהָא דְּרָגָא דְּאֵיתִיקְרִי (שְׁכִינָתָא תַּתְּאָה דִּינְקָא
מֵהוּא) צַדִּיק. וּבְגִין דְּהָא צַדִּיק אֲמִלִי לָהּ
מֵהִנְהוּ תּוֹפְנוֹקִין עֲלִיאִין, וְיִנְקָא מִגֵּיהּ, אֵיקְרִי
סִיְהֵרָא. דְּכַמְּהָ דְּהָא סִיְהֵרָא תַּתְּאָה, לִית לָהּ
נְהוּרָא מִגְּרָמָה, אֲלָא מְאִי דְּאֲתִיְהִיב לָהּ מִן
שְׁמַשָּׁא. הָכִי נְמִי הָא דְּרָגָא דְּלַעֲלָא.

וְהָא דְּרָגָא אֵיקְרִי יֵמָא דְּחֲכָמְתָא לְעִילָא,
וְקִימִי תְּרִיסַר שְׁבַטִין עֲלִיאִין קְדִישִׁין.
תְּלַתָּא לְצַפּוֹנָא. וְתַלְתָּא לְדָרוּמָא. וְתַלְתָּא
לְמַעְרָבָא. וְתַלְתָּא לְמִדְיָנְחָא. וְהָא יֵמָא
דְּחֲכָמְתָא עֲלִייהוּ. וְלִקְבָלֵיהוֹן לְתַתָּא, תְּרִיסַר
שְׁבַטִין, קִימִין סַחְרֵי מִדְּבַחָא, כִּי הָא גְּוּנָא.
וְלִקְבָל הָא דְּרָגָא, עֶבֶד שְׁלֵמָה יֵמָא לְתַתָּא,
(מ"א ז כה) עוֹמֵד עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר בְּקָר.

וְהָא יֵמָא דְּלַעֲלָא, מְאִי טַעַמָא אֵיקְרִי יָם.
אֲלָא בְּגִין הָא דְּרָגָא דְּצַדִּיק, דְּאֲמִלִי
לְהָא יָם, אֵיקְרִי יָם, דְּכַתּוֹב וְיִקְרָא אֱלֹהִים
לְאוֹר יָוֶם. וְכַתּוֹב (תְּהִלִּים צו יא) אוֹר זָרַע לְצַדִּיק.
וְהָא נְהִיר בְּרָזָא דְּו'ו' דְּשְׁמָא קְדִישָׁא, דְּבִיָּה
אֲמִלִי לְהָא יָם, דְּאֵיקְרִי ה"א תַּתְּאָה, בְּתַרְאָה
דְּשְׁמָא קְדִישָׁא.

וְהָא הוּא דְּכַתּוֹב, (קִהְלֵת א ז) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים
אֶל הַיָּם. כָּל: דָּא דְּרָגָא דְּצַדִּיק, דְּאֵיקְרִי
כ"ל, בְּגִין דְּכָל תּוֹפְנוֹקִין מִגֵּיהּ נְפְקִין. הַנְּחָלִים:

אינון חַמֶּשׁ דְרָגִין, דְעַמִּיה הוֹלְכִים אֶל הַיָּם, לְמַמְלֵי לָהּ.

הַנְּחָלִים - אוֹתָם חַמֶּשׁ דְרָגוֹת שְׁעֵמו הוֹלְכִים אֶל הַיָּם לְמֵלֵא אוֹתָהּ.

וְהַדְרָגָה הַזֹּאת נִקְרָאת בַּת שֶׁבַע, וְכַשְׁמַאִיר הַצַּדִּיק הַזֶּה לְדְרָגָה הַזֹּאת, בְּסוּד שֶׁל שֶׁבַע שְׁבוּעוֹת שֶׁבַע פְּעָמִים, אִזּוּ הַשְּׁמַשׁ הַתַּחְתּוֹן מְאִיר בְּסוּד שֶׁל שֶׁבַע שְׁבוּעוֹת שֶׁבַע פְּעָמִים לְלִבְנָהּ.

מִשׁוֹם כֵּן שְׁנַת הַלְבָנָה שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת חַמְשִׁים וְחַמְשֵׁה יָמִים. אַרְבַּעִים וְתֵשַׁע שְׁבוּעוֹת מֵהֶם כִּנְגַד הַדְרָגָה הַשְּׁבִיעִית הַזֹּאת, הַיָּם הַעֲלִיּוֹן שְׁמַאִיר מְצַדִּיק בְּאַרְבַּעִים וְתֵשַׁע שְׁבוּעוֹת אֲוֵרוֹת עֲלִיוֹנִים.

(שְׁנַת הַלְבָנָה כַּמָּה דַרְבָּה (הוּא) שְׁנָה יָמִים אַרְבַּעִים וְתֵשַׁע שְׁבוּעוֹת, מֵהֶם כִּנְגַד אוֹתָהּ דְרָגַת הַיָּם שֶׁלְמַעְלָה לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ) נִשְׂאָרוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר יָמִים לְחֻשְׁבוֹן שְׁנָה, כִּנְגַד שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבֻטִים שֶׁסוֹבְבִים אֶת הַיָּם הַזֶּה, לְשֹׁמֵר מִשְׁמֵרַת הַמִּשְׁכָּן בְּשְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁעָרִים עֲלִיוֹנִים שֵׁישׁ בִּירוּשָׁלַיִם הַעֲלִיוֹנָה. וּמִדְרָף אוֹתָם הַשְּׁעָרִים יוֹנְקִים אוֹתָם הַשְּׁבֻטִים מֵאֵמָּה הַתַּחְתּוֹנָה, כֹּל אֶחָד לְצַדוֹ כְּרָאוּי לוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוּב (יחזקאל מו) שְׁעַר יְהוּדָה אֶחָד.

וְעַל כֵּן כְּתוּב (ישעיה מו, ז) כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי, זֶה הַדְרָגָה שֶׁל צַדִּיק שְׁמַאִיר בְּכַח שֶׁל שְׁמוֹ. וְלְכַבּוּדֵי בְרָאֲתִיו, לְהַאִיר לְאוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא כְּבוֹד בְּרָאֲתִיו, וְזֶה יָם הַחֲכָמָה, שֶׁנִּקְרָא כְּבוֹד ה', שְׁנִתְגַּלָּה בְּמִשְׁכָּן יְצִרְתִּיו, זֶהוּ הַסוּד שֶׁל הַיָּם שֶׁלְמַטָּה, שֶׁהוּא כִּנְגַד כֹּל שֶׁלְמַעְלָה, וְעַל זֶה כְּתוּב (שם מו) יוֹצֵר אוֹר. וְהַצַּדִּיק הַזֶּה לְמַעְלָה לֹא כְתוּב בּוֹ יְצִירָה, עַד שְׁנִתְגַּלָּה מַעֲשָׂהוּ לְמַטָּה, וּמֵאִיר הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן מִמֶּנּוּ.

אִךָ עֲשִׂיתִיו, זֶה הַלְבָנָה לְמַטָּה, זֶהוּ שְׁכַתוּב (שם) וּבֹרָא חֹשֶׁךְ. (בְּרַשִׁית א, ה) וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם

וְהָאִי דְרָגָא אִיקָרִי בַת שֶׁבַע, וְכַד נָהִיר הָאִי צַדִּיק לְהָאִי דְרָגָא, בְּרִזָּא דְשֶׁבַע שְׁבוּעִין שֶׁבַע זְמַנִּין, כְּדִין שְׁמַשׁא תַּתְּאָה נָהִיר, בְּרִזָּא דְשֶׁבַע שְׁבוּעִין שֶׁבַע זְמַנִּין לְסִיְהָרָא.

כִּינֵן כֵּךְ, שְׁנַת הַלְבָנָה שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת חַמְשֵׁה וְחַמְשִׁין יוֹמִין. תִּשְׁעָה וְאַרְבַּעִין שְׁבוּעִין מְנַהֵן, לְקַבֵּיל הָאִי דְרָגָא שְׁבִיעָאָה, יִמָּא עֵילָאָה דְנִתְרָא מְצַדִּיק, בְּתִשְׁעָה וְאַרְבַּעִין שְׁבוּעִין נְהוּרִין עֲלָאִין, (נ"א שְׁנַת הַלְבָנָה כַּמָּה סִנֵּי (נ"א הוּי)

שְׁנַת יוֹמִין מ"ש שְׁבוּעִין מְנַהֵן לְקַבֵּל הוּוּא דְרַנָּא יִמָּא דְלַעִילָא, לְקַבֵּל מִיְנִיה) אֲשַׁתְּאָרוּ תְרִיסַר יוֹמִין לְחֻוּשְׁבֵּן שְׁנָה. לְקַבֵּיל תְרִיסַר שְׁבֻטִין דְסַחְרָנִי הָאִי יִמָּא, לְמַטַּר מְטַרַת מִשְׁכָּנָא, בְּתְרִיסַר תְרַעִין עֲלָאִין, דְאִית בִּירוּשָׁלַם עֲלָאָה. וּמֵאוּרְחָא דְאַנוּן תְרַעִין, יִנְקִין אִינוּן שְׁבֻטִין, מֵאִימָא תַּתְּאָה, כֹּל חַד לְסַטְרִיָה, כְּדַחֲזִי לִיָּה, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (יחזקאל מ"ח לא) שְׁעַר יְהוּדָה אֶחָד.

וְעַל דָּא כְתִיב, (ישעיה מו ז) כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי, דָּא דְרָגָא דְצַדִּיק, דְנָהִיר בְּחִילָא דְשַׁמְיָה. וְלְכַבּוּדֵי בְרָאֲתִיו, לְאַנְהָרָא לְהוּוּא אֶתֶר דְאַקְרִי כְבוֹדֵי בְרָאֲתִיו. וְדָא יִמָּא דְחֲכָמָתָא, דְאַקְרִי כְבוֹד ה', דְאַתְגְּלִי בְּמִשְׁכָּנָא. יְצִרְתִּיו, דָּא רִזָּא דְיוֹם דְלִתְמָא, דְאִיהוּ לְקַבֵּל כֹּל דְלַעִילָא. וְעַל דָּא כְתִיב, (שם מו ז) יוֹצֵר אוֹר. וְהָאִי צַדִּיק לְעִילָא לֹא כְתִיב בִּיהַ יְצִירָה, עַד דְאִיתְגְּלִי עַבִּידִתִּיהַ לְתַתָּא, וְנָהִיר עֲלֵמָא תַּתְּאָה מִנִּיהַ.

אִךָ עֲשִׂיתִיו, דָּא סִיְהָרָא לְתַתָּא, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (שם) וּבֹרָא חֹשֶׁךְ. כֹּד אִיתְחַבְרוּ, כְּדִין עוֹשֶׂה שְׁלוֹם, שְׁלָמָא לְעֲלָמָא. הִדָּא הוּא דְכְתִיב, וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד. כְּדִין כְּשֶׁהִתְחַבְרוּ, אִזּוּ עוֹשֶׂה שְׁלוֹם, שְׁלוֹם לְעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתוּב

יְחֹדָא לְעִילָא, יְחֹדָא לְתַתָּא, שְׁלָמָא לְעִילָא
שְׁלָמָא לְתַתָּא.

בְּגוּוּנָא דָא, יוֹסֵף לְתַתָּא, דְּהוּא אָחִיד בְּצַדִּיק
דְּלְעִילָא, כַּד אִישְׁתַּלִּים לְתַתָּא, אוֹסִיף
שְׁלָמָא בְּכֻלְהוּ עֲלִמִין, וּבְכָל יוֹמִין עִילָאִין.
כְּתִיב הַכָּא, (בְּרַאשִׁית לט ע') וַיְהִי כַּד בְּרָרָה אֶל יוֹסֵף יוֹם
יוֹם, וּכְתִיב הַתָּם, (תְּהִלִּים סח ע') בְּרוּךְ ה' יוֹם יוֹם.
כַּד לֹא שָׁמַע לָהּ יוֹם יוֹם, כַּדִּין יוֹמִין עִילָאִין
בְּשְׁלָמָא וּבְרַכְתָּא בְּכֻלְהוּ עֲלִמִין (ע"ב מִצְאָתִי).

וַיֹּאמֶר ה' אֲמַחָה אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר בְּרַאתִי מֵעַל
פְּנֵי הָאָדָמָה. לְאַפְקָא אָדָם דְּלְעִילָא,
וְאִי תִימָא אָדָם דְּלְתַתָּא בְּלַחֲדוּי. לָאו לְאַפְקָא
כָּלֵל, מִשּׁוּם דְּלֹא קָיִים דָּא בְּלֹא דָא.

וַאֲרַמְרֵי חֲכָמָה סְתִימָאָה דְּכָלָא, כֵּלָא אֲתַתְקַן
כְּמִרְיָשָׁא, הֵדָּא הוּא דְכְתִיב, (מְשָׁלִי ח יב)
אֲנִי חֲכָמָה שְׁכַנְתִּי עֲרֻמָּה. אֵל תִּקְרִי שְׁכַנְתִּי,
אֲלֵא שְׁכִינְתִּי. וְאֵלְמָלֵא הָאִי, לֹא קָאִים עֲלָמָא,
הֵדָּא הוּא דְכְתִיב, (שֵׁם ג יט) ה' בְּחֲכָמָה יָסַד אֲרָץ.
וּכְתִיב וַנַּח מִצָּא חָן בְּעֵינֵי ה'.

וַיִּוָּדֵד בְּדַמּוּתוֹ כְּצֻלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שֵׁת,
אוֹלִיפְנָא מֵהֶכָּא, דְּאֲחַרְנִין לֹא הוּוּ
כְּדִיוֹקְנָא דִּילֵיהּ, וְדָא הוּא בְּדַמּוּתוֹ כְּצֻלְמוֹ,
אֲתַעְבִּיד כְּתִיקוּנָא דְּגוּפָא, וּכְתִיקוּנָא דְּנַפְשָׁא,
כְּאוֹרַח מִיִּשְׁרַן כְּדָקָא יָאוּת. תָּא חֲזִי, נַחֲשׁ אֲטִיל
זוּהָמָא בְּחוּהָ, וְהָהוּא זוּהָמָא מְכַשְׁכְּשָׁא הָוָה
בְּמַעְהָא, וְלֹא יָכִיל לְאַצְטִיירָא.

כַּגִּין דְּעַד לֹא חָטָא אָדָם, הָוִי אֲתוּוֹן דְּאַלְפָּא
בֵּיתָא מִתְתַקְנָן בֵּיהּ, וּמִתְצִיירִין בֵּיהּ בְּהָאִי
עֲלָמָא, כִּיּוֹן דְּמָטָא לְכ"ף דְּאֲתַתְקַנּוּ דְּכַר
וְנוֹקְבָא, בְּחַבִּיבּוֹ בְּגַנְתָּא, וּמִלְאָכִי עִילָאִי
קַמְיֵיהּ, וּמִיד אַבְאִישׁ לְסַמְא"ל בְּרַקִיעָא, וּנְחַת
רְכִיב עַל נַחֲשׁ תַקִּיף, וְאֲתַחֲזִי קַמְיָהּ, מִיד
אֲתַעְפְּכוּ (אֲתַעְרִיבּוּ) אֲתוּוֹן.

אָחִד, אִזּוּ הִיְחֹדֵד שְׁלַמְעֵלָה, הִיְחֹדֵד
שְׁלַמְטָה, שְׁלוֹם לְמַעְלָה, שְׁלוֹם
לְמַטָּה.

כַּמּוֹ זֶה יוֹסֵף לְמַטָּה, שְׁהוּא אָחִיד
בְּצַדִּיק לְמַעְלָה, כְּשִׁנְשָׁלֵם
לְמַטָּה הוֹסִיף שְׁלוֹם בְּכָל
הַעוֹלָמוֹת וּבְכָל הַיָּמִים הָעוֹלָמִיּוּם.
כְּתוּב כַּאֲן (שֵׁם לט, ט) וַיְהִי כַּד בְּרָרָה
אֶל יוֹסֵף יוֹם יוֹם, וּכְתוּב שֵׁם
(תְּהִלִּים סח, ט) בְּרוּךְ ה' יוֹם יוֹם, כְּשִׁלָּא
שָׁמַע לָהּ יוֹם יוֹם, אִזּוּ הַיָּמִים
הָעוֹלָמִיּוּם בְּשְׁלוֹם וּבְרַכָּה בְּכָל
הַעוֹלָמוֹת.

וַיֹּאמֶר ה' אֲמַחָה אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר
בְּרַאתִי מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה (בְּרַאשִׁית
ג, ט), לְהוֹצִיא הָאָדָם שְׁלַמְעֵלָה.
וְאִם תֹּאמַר אָדָם שְׁלַמְטָה לְכַדּוּ?
לֹא לְהוֹצִיא כָּלֵל, מִשּׁוּם שְׁאִין
עוֹמֵד זֶה כְּלִי זֶה.

וְאֲרַמְרֵי חֲכָמָה הַסְתִּימָה שֵׁל
הַכֵּל, הַכֵּל נִתְקַן כַּמּוֹ מִרַאשׁ. זֶהוּ
שְׁכַתוּב (מְשָׁלִי ח, יב) אֲנִי חֲכָמָה
שְׁכַנְתִּי עֲרֻמָּה. אֵל תִּקְרִי שְׁכַנְתִּי,
אֲלֵא שְׁכִינְתִּי, וְאֵלְמָלֵא זֶה אִין
הַעוֹלָם עוֹמֵד. זֶהוּ שְׁכַתוּב (שֵׁם ג,
ט) ה' בְּחֲכָמָה יָסַד אֲרָץ, וּכְתוּב
(בְּרַאשִׁית ג, ט) וַנַּח מִצָּא חָן בְּעֵינֵי ה'.
וַיִּוָּדֵד בְּדַמּוּתוֹ כְּצֻלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת
שְׁמוֹ שֵׁת. לְמַדְנּוּ מִכָּאן, שְׁאַחֲרִים
לֹא הָיוּ בְּדַמּוּתוֹ, וְזֶהוּ בְּדַמּוּתוֹ
כְּצֻלְמוֹ, נַעֲשָׂה בְּתַקְוִין הַגּוּף
וּבְתַקְוִין הַנְּפֶשׁ כְּדִרְךָ יִשְׂרָאֵל כְּרַאוּי.
בֹּא וּרְאֵה, הַנַּחֲשׁ הַטִּיל זְהָמָא
בְּחַוָּה, וְאוּתָהּ זְהָמָא הִיטָהּ
מְכַשְׁכְּשָׁתָה בְּמַעְיָהּ וְלֹא יָכִיל
לְהַצְטִירָא.

מִשּׁוּם שְׁטָרִם חָטָא אָדָם, הָיוּ
אוֹתִיוֹת הָא"ב מְתַקְנּוֹת כּוּ
וּמְצִיירִים כּוּ בְּעוֹלָם הָזֶה, כִּיּוֹן
שְׁהִגִיעַ לְכ"ף שְׁהִתְתַקְנּוּ זְכָר
וּנְקֵבָה בְּחַבִּיבוּת בְּגִין, וְהַמְלָאכִים
הָעוֹלָמִיּוּם לְפָנֵיהֶם, וּמִיד הִרַע
לְסַמְא"ל בְּרַקִיעַ, וַיִּרַד רְכוּב עַל
נַחֲשׁ קָשָׁה, וּנְרָאָה לְפָנָיו. מִיד
הִתְעַפְּכוּ (הִתְעַרְבּוּ) הָאוֹתִיוֹת.

אז התחבר סמאל עם אותו נחש ונעשו אחד, ונטלו האותיות, ונעשו משם והלאה אפנות רעה באותיות צ"ד צי"ד, והינינו צ"ץ, וצדו אותם בפתוי רע, ונעשו אפנות יתרה באותיות ק"ר, אפנות של שקר, משום שחזרו האותיות להתהפך באפנות רעה, קו"ף שלא יכלה לעמד, שאין לה רגלים, בקוף בפני אדם, אין לה קיום. רי"ש רע. אלו התהפכו באפנות רעה, עד שנפלו אדם ואשתו.

ובא"ל האותיות ק"ר הולידו בנים, ולא בקיום. זממת הנחש שנשאבה לחנה, מאותה זממא נולד קין, ומשום כך נמצא רוצח, משום שאפנות הנחש היא רציחה, והתעברו האותיות עד כאן.

בשעה ששב אדם בתשובה וחזר לשמש עם נקבתו כמו מקדם, מה כתוב? ויולד בדמותו כצלמו, שזהו מתקון של הגוף והרוח כראוי, וכתוב (קהלת ח, יד) יש הבל אשר נעשה על הארץ, וחזרו האותיות לראשית של שי"ן תי"ו, שכתוב (בראשית ד, כה) כי שנת לי אלהים זרע אחר תחת הבל. שנת היתה בצלם ודמות, שהראשונים אינם כך, ומכאן נבנה העולם בגון אחר של אלפא ביתא, קינן מהללאל ירד, נוספה אות לתקן את העקם.

כדורו של עולם בשבע קשרים עגלגלים, שבע ארצות הן זו למעלה מזו, כמו שאותם שבעה רקיעים זה למעלה מזה, והם: ארץ, אדמה, ארקא, גיא, נשיה, ציה, תבל. מעל לכלם תבל, שכתוב (תהלים ט) והוא ישפט תבל בצדק.

בשיצא אדם מגן עדן וגרש משם, הוא נזרק לאותה שנקראת ארץ,

וכדין אתחבר סמאל בההוא נחש, ואתעבידו חד, ונטלו אתוון, ועבדו מתמן ולהלאה אומנותא בישא, באתוון צ"ד צי"ד, והינינו צ"ץ, וצדו לון בפתויא בישא, ועבדו אומנותא יתיר באתוון ק"ר, אומנותא דשקרא, בגין דאהדרו לאתהפכא אתוון באומנותא בישא, קו"ף דלא יכיל לקיימא, דלית ליה רגלין, פקופא קמי בני נשא לית ליה קיומא. רי"ש רע. אלין אתהפכו באומנותא בישא, עד דנפלי אדם ואיתתיה.

ובא"ל אתוון ק"ר אולידו בנין, ולא בקיומא. זוהמא דנחש דאשתאיב בתיה, מההוא זוהמא אתיליד קין. ובגין כך אשתכח קטולא, בגין דנחש אומנותא דיליה קטולא הוא, ואתעפכו אתוון עד הכא.

בשעתא דתב אדם בתיובתא, ואהדר כמלקדמין לשמשא בנוקביה, מה פתיב, ויולד בדמותו כצלמו, דדא הוא מתיקונא דגופא ורוחא פדקא יאות, וכתוב (קהלת ח יד) יש הבל אשר נעשה על הארץ, ואתהדרו אתוון לשירותא דשי"ן תיו, דכתיב פי שנת לי אלהים זרע אחר תחת הבל. שנת הוה בצלם ודמות. דקדמאי לאו הכי, ומהכא אתבני עלקא בגוונא אחרא דאלפא ביתא, קינן מהללאל ירד, אתוסף את נ לתקנא עקימא.

סדורא דעלקא, בשבע קטרין סגלגלן. שבע ארצות אינון, דא לעילא מן דא. כמא דאינון שבעה רקיעין, דא לעילא מן דא. ואינון: ארץ. אדמה. ארקא. גיא. נשיה. ציה. תבל. לעילא מפלהו, תבל, דכתיב (תהלים ט ט) והוא ישפט תבל בצדק.

כד נפק אדם מגנתא דעדן, ואתתרף מתמן, אתרמי לההוא אתר דאיגרי ארץ. דאיהו

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ני לא תשכח מפי זרעו
תקליטור
אוצרות הזוהר
ובו: 12.000
ספרים, דרשות לשמיעה,
קבצים ותמונות
ועוד...

המאגר הגדול בעולם
בעניני הזוהר הק'!

הרשב"י קובע:
בספר הזוהר
יצאו בני ישראל מהגלות

ודקה בינים הווא אתקע ב שופר גדול

ספר הזוהר היומי
 מחולק ל-154 ימים
 ימות השנה

